

мя съ тѣзи твои студены рѣцѣ въ гробѣ-ть си — въ него ще мога да ся смиря.

Графица-та. (*Погледва го съ най умиленъ погледъ*). О Сигфриде, любезный и добрый супруге! Зеръ не познавашъ твоѣ-тѣ Геноевѣ; азъ съмъ наистина твоя-та супруга, твоя-та Геноева. — Погледни мя добръ — погледни на рѣкѣ-тѣ ми, и виждь тойзи нѣжный залогъ на любовь-та си, — погледни тойзи прѣстень, на кой-то сѣ изрѣзани имена-та ни; кой-то си ми далъ при твое-то трѣгваніе за залогъ на вѣрность-та. (*Графѣ-тѣ погледва на рѣкѣ-тѣ ѿ и познава прѣстень-тѣ*).

Графѣ-тѣ. О! ты си моя възлюблена гълъбице (*поколенича предъ Геноевѣ*), ты си моя дражайша супруго — ты си моя сладка Геноево — аче зеръ ты въ тѣзи страховитѣ пустыни да съдишь? Ахъ, азъ съмъ тя, злочестый супругъ, докаралъ до това състояніе. — О, азъ злочестый супругъ! та не съмъ достоинъ да погледна съ очи невинно-то ти лице. —

Графица-та. О любезный супруге! азъ никоги нѣ съмъ ся гнѣвила на тебе — азъ съмъ тя любила съ онѣзи сѣщѣ-тѣ любовь презъ сичко-то това време; защо-то съмъ знаела, че си излъгаѣ. Стани, стани, сладкій супруге, и дойди въ обятія-та ми. въ тѣзи обятія, кои-то си любилъ и почиталъ найвече отъ сички-тѣ драгоценности. — (*Графѣ-тѣ става и прегръща Геноевѣ*).

Графѣ-тѣ. Иди и ты нищо не ся сърдишь на мене, възлюблена гълъбице? О ангеле небесный, о небесна душо! — и ты съ никакво зло не мя посрещашъ заради зло-то, съ кое-то съмъ увредилъ ангелскѣ-тѣ ти души! —